

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Levnî ◆ Tayyib Atmaca ◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Şemsulla Aqayi ◆ Fikret Görgün
◆ Durdu Güneş ◆ Memik Kömekçi ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mehmet Mazlumî
◆ Celil Çinkır ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Kadir Köse ◆ Sebahattin Karadaş
◆ Kadir Karaman ◆ Erdoğan Öner

96 Sayı 21 Şubat 2026

Atalar Sözü

◆ Levnî

Tut atalar sözün kalbi selîm ol
Gönülden gönüle yol var demişler
Gider yavuzluğun tab'ı hâlim ol
Sert sirke kabına zarar demişler

Her kâra uzatma elin eteğin
Yelkovana döner âhır emeğin
Nitekim göllerde şaşkın ördeğin
Başın kor kıçından dalar demişler

Aldanma cihânın sakın varına
Düşmeyegör onun âh ü zarına
Bugünkü işini koyma yarına
Yar yıkıldığı gün tozar demişler

Çoktur bu âlemde boşa yelenler
Kande bilenler ile bilmeyenler
Eskiden âdettir dağdan gelenler
Bağda olanları kovar demişler

Dediler bu pendî sordumsa kime
Tuz ekmek bilmeze müşkilin deme
Kül kömür ye namert lokmasın yeme
Gün olur başımı kakar demişler

Arz eyle bu pendî kendi özüne
Dost addetme her güleni yüzüne
İncinme dostunun doğru sözüne
Doğru söz insana batar demişler

Bir mürşid-i kâmil bulmayanlara
Pîrlere nasihatın almayanlara
Sözünün ispâtı olmayanlara
Bir dipsiz kile boş ambar demişler

Yâr ile ettiğin kavle ver karar
Kâr etmezsen bari eyleme zarar
Aza kanâat et olma tamahkâr
Ucuz satan tezcek satar demişler

Kanâat halkasın bırakma elden
Elinden çıkmasın der isen dümen
Deve âhû gibi boynuz isterken
İki kulaktan da çıkar demişler

Güneş balçık ile sıvanmaz ey dil
Bî-zeban da olsa bellidir kâmil
Kendiden gayrıyı beğenmez câhil
Kendi çalar kendi oynar demişler

Hileyi irtikâp etme kıl hazer
Desinler sana bir er oğludur er
Sen elin kapısın çalarsan eğer
El de senin kapın çalar demişler

Gerek şakî olsun gerekse saîd
Kerim kereminden eylemez teb'îd
Böyledir Mevlâ'dan sen kesme ümid
Gün doğmadan neler doğar demişler

Levnî nasihat pîrlerin böyle
Durûb-ı emsâlden nazm ile söyle
Meydân-ı hünerde ağırlık eyle
Ağır bassa beğni ağır demişler

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalî dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkan: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

96. Sayı Şubat 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Mavra Meydanı/üç

◆ Tayyib Atmaca

Yamak bakmış ki mavra tadından yenmiyor, dinle-
dikçe hem kendinin hem de askerlerin neşeleri yerine
geldiğini, yavaş yavaş esnemeye başladıklarını hisset-
miş. Üçüncü mavracı Hakvermez'in önüne bir kese al-
tın atınca Hakvermez bir kuş gibi uçarak Kırklık Yaşar'ı
kolundan tutup kendi oturduğu yere fırlatmış ve anlat-
maya başlamış:

"Kırklık Yaşar doğru söylüyor, dinime kitabıma. Ben
de sabahdan beri bu kartal nereye konacak diye merak
edip duruyordum. Bir ara gözümünden kayboldu zannet-
tim. Sonradan anladım ki bulutların içinden geçince
benim gözümü de bir pus almış, ondan nereye gittikle-
rini tam olarak kestiremedim. Baka baka gözlerim yo-
rulmuş; ben de gözlerimi dinlendiriyordum ki bir anda
gözlerimi açtığımda bulutlar atılmış pamuklar gibi ben
üzerindeyim. Kafamı kaldırıp baktım ki demin gördü-
ğüm kartal beni gezdirmeye çıkmış. Bu arada sohbetsiz
de yolun kahır çekilmez deyip kartala Kırklık Yaşar'ı gö-
rüp görmediğini sordum. Meğerse o da Kırklık Yaşar'ın
beceriksizliğinin farkına varmış da beni ona yardım et-
mem için götürdüğünün farkına vardım.

Yaklaşık on dakika uçtuktan sonra bulutların altına
indik, iner inmez de bir kayanın başında Kırklık Yaşar'ı
gördüm. Onu tek koymayayım diye kartala rica ettim;
beni de hemen onun karşısındaki kayaya indirdi.

'Ula Kırklık, nettin kayayı?' dedim. O da burnunun
ucuyla göstererek,

'Diha, ardıca belini vermiş, dinleniyor.' dedi.

'Ula arkadaş, dinlenme sırası mı? Hakkoyamaz emmi
taşı gözlüyor, siz de o dağ senin bu dağ benim deyip ge-
ziyorsunuz.' dedim.

Kartalın indirdiği yerden inerek kayanın yanına gel-
dik. Biz ettik, sen etme diye ne kadar dil döktüysek de
sözümüz bir kulağından girdi, diğer kulağından çıktı.
Kılını bile kıpırdatmadı.

Bunun üzerine Kırklık Yaşar'la bu kayayı tekrar köy-
lerine nasıl göndeririz diye fikir yapıp fikir bozduk.
Sonunda kayayı tekrar geldiği istikamete döndürüp
yuvarlarsak bu sefer değirmenin önünde durdururuz
umuduyla ikimiz birden kayaya yapıştık ama yine Kırk-
lık Yaşar'ın beceriksizliği yüzünden kaya yerinden oy-
nadığı gibi Halepe doğru yola koyuldu.

Kırklık Yaşar, bana,

'Şimdi köylünün yüzüne nasıl bakacağız?' dedi.

Ben de,

'Elleme gitsin, tilkinin hesabı dolaşsın dursun. Nasıl
ki tilki sonunda kürkçü dükkânına gelecekse o kaya da
gezer dolanır, sonunda da yerinden ilk kimildadığı yere
gelir konar.' dedim.

Kırklık Yaşar,

'La Hakvermez, kartal bizi cırnağına taktığı gibi ge-
lip buraya kondurdu, bunu anladık ama koca kaya nasıl
uçup ilk kalktığı yere konacak? En iyisi takip edelim,
bakalım nerede duracak?' dedi.

'Aklını başına topla, bu kuş değil kaya, kaya! Bak
Kırklık, hayatında o kadar kaya yuvarladın; hiçbir kaya
bu kaya gibi tozu dumana katıp gitti mi?' dedim.

'Gitmedi.' dedi Kırklık Yaşar.

Bu defa,

'Bugüne kadar kaç kartal ile yoldaşlık yaptın?' diye
sordum.

'Bu ilk yolculuğum.' dedi.

'Yolda seni üzdü mü?' dedim.

'Hayır, üzmedi.' dedi.

Hakvermez,

'Kardeşim, o zaman bırak da işimize bakalım. Kaya
nereye gidiyor, onu izleyelim.' dedim.

Kırklık Yaşar,

'Peki, bu kayanın başka bir durağı var mı?' dedi.

'Dedem Yemen'de askerlik yapmış. Anlatmıştı. Filis-
tin'den beriye doğru gelirken Yafa Tren İstasyonunda
durup Cevlan Tepelerine bakmış, hâlin vaktin yerinde
ola da yazın yaylaya şu tepelere çıkasın, çağıl çağıl akan
suların olduğu yerlere çadır kurup hayatını yaşayasın,
derdi. Cevlan Tepelerinin en yüksek yeri yaklaşık 2500
metre. Şimdi bu kaya hızını alamayıp Halep'i geçtikten
sonra dursa dursa ancak bu dağın zirvesinde durur.
Eğer oraya kadar çıkarsa orada kalır, bir daha da bu ta-
rafa getiremeyiz.' dedim.

Kırklık Yaşar,

'Dinime, kitabıma, doğru diyorsun. Eğer bu tarafa
döndüremezsek, oradan da dikine aşağı İsrail'e doğru
yürür, şehirlerin içinden bir dozer gibi geçerse yandı
gülüm keten helva. Amerika'yı karşımıza almış oluruz.
Amerika dünyanın öbür ucunda ama İsrail grip olsa,
Amerika zatürre olur. Bu işi köylülerimizin yaptığını
anlarlar, başımıza iş açarız.' deyip dizini dövmeye baş-
ladı."

Hakvermez'in mavrasının arasına Kırklık Yaşar gir-
miş, Gevşek Memiş de Hakvermez'in buna alındığını
hissedip,

"Ula Kırklık, iki de bir mavrının arasına cacık olma,
bırak Hakvermez mavrasını bitirsin, ondan sonra da ne
diyeceksen de." deyip sözü Hakvermez'e bırakmış.

Hakvermez,

"Bu Kırklık, insanda akıl mı koyuyor, su gibi akan
mavrının önünü kesti, nerede kaldığını ben de unut-
tum." deyince Gevşek Memiş araya girmiş:

"Cevyan Tepelerinde kayayı dinlendirdiğin yeter, bu
tarafa döndür de değirmenin taşını değiştirilim."

Hakvermez:

“Gevşek Memiş doğru söylüyor, daha kayayı değirmenin önüne getireceğiz; sağını solunu yonta yola değirmen taşı yapacağız. Böyle tembellik yaparsak hem bizim köy hem civar köyler unlarını öğütmek için başka köylere gidecek, bu da köyün ekonomisini bozar. Neyse, beni bana bırakın da kayayı yerinden oynatıp bu tarafa doğru nasıl bir plan yapacağım onu düşüneyim.”

Yamağın himayesinde bulunan askerler artık yavaş yavaş horuldayarak uyumaya başlayınca Yamac,

“Kurban olduğum, gadasını aldığım Hakvermez, tez zamanda köyün ileri gelenlerini topla, yarışmacıları belirle, biz de rahat bir uyku uyuyalım.” dedikten sonra esnemeye başlamış. Daha sonra da Kırklık kırk kırk kırık kırırkkk diyerek derin bir uykuya dalmışlar.

Heyecanla mavranın sonunu bekleyen köylülerden birisi,

“Hakvermez, bu mavra kulağımızın kovuğuna bile girmedir. Buncacık mavra mı olur? Koca kayayı Cevlan Tepelerinde bıraktın geldin. Bizim buğdaylar evde küflenirse senin gadanı asıl ben alırım. De git kayayı geri getir de bir an önce şu değirmen dönmeye başlasın.” demiş.

Hakvermez,

“Emmioğlu, doğru diyorsun amma benim çenem yoruldu. Gevşek Memiş lafı ağzımdan aldığına göre o devam etsin.” demiş.

Gevşek Memiş:

“Arkadaşlar, siz güzel güzel dinliyorsunuz da kayayı yerinden bir oynattık, pir oynattık. Dokunsak olmuyor, dokunmasak olmuyor. Ben yine de bir taze besmele çekip omuzumu kayaya verdim. Bir taraftan da kaya yine sözümü dinlemez, üzerimden aşar bildiği yere gider diye korkuyordum. Ne ise ihlilaya tıslilaya kayayı yerinden kımıldattım ama kımıldatmaz olaydım. Kaya yine bildiğini okudu. Az kalsın beni pestil gibi yere serecekti, kendimi kenara zor attım. Bir de baktım ki bizim kaya İsrail’e doğru yeldir yepelek, dikine aşağı koşmaya başladı. Bunu gören Cevlan Tepelerinde ne kadar kaya varsa Allah Allah Allahhhhhh nidalarıyla birlikte bizim kayanın peşine düştüler. Öyle bir manzarayı daha ömrüm boyunca görmedim. Sanki bir savaş filmi izliyorum ya da kıyamet kopmuş. Gözlerime inanmadığım gibi, aklımın yerinde kalıp kalmadığını bilmiyorum. Kayalar kayalara fit çalıyor, bir kiloluk taştan tutun da ancak zelzele ile yerinden oynayacak kayalar, bizim kayanın önüne düşüp yol açıyordu.

Kayalar dağlardan aşağıya doğru inerken fit sesleri bütün İsrail genelinde çalmaya başladı. Kayalar, önlerine çıkan yüksek binaları da dolgu malzemesi olarak aralarına aldılar. Ortılığı öyle bir toz duman kaplamıştı ki göz gözü görmüyordu. Bereket versin, ben dağın tam tepesindeyim, gözüm dumanlardan etkilenmiyor. Ne oluyor ne bitiyor, film seyrediyor gibi izliyorum. Kayalar

sırt sırta vermiş, Akabe Körfezi’ne doğru akın ediyorlardı. Bu kadar kayanın önünde ne çöl dayanabilir ne de deniz. Kayalar devasa bir tsunami gibi yavaş yavaş Akabe Körfezini doldurmaya başladı. Bu arada Eliat Limanı da denizle birlikte kayaların altında kaldı. Bizim kaya da yani başkomutan kaya, çift şeritli devasa bir yolda vitesi boşa almış, Akabe Körfezi’ni haritadan silmeye ant içmişti. Yani sizin anlayacağınız, kayalar Arabistan ve Mısır arasında bıçak gibi duran denizi doldurmuş. Bizim kaya da mağrur bir kahraman gibi dikilmiş, Mısır’ı seyretmeye başladı. Anlaşılan geri dönmeye niyeti yoktu. Ben de, ‘Giden gitti, kaçanı kovalamaktan yoruldum.’ deyip geri döndüm. Arkadaşlar, bir kayayı geri getiremedin diye bana olmadık lafı sayacaklar, bunu biliyorum ama benim de artık takatim kalmadı. Bu arada gerek bizim kaya gerekse peşine taktığı kayalar, hiçbir canlıya zarar verecek bir harekette bulunmadı; buna bizzat iki gözümle şahit oldum.”

Odada bulunanlar kimisi “vah vah,” kimisi “tüh tüh” diyerek dizlerine vurmaya başlamışlar. Bu arada Yamac ve askerlerinin horul horul uyuduğunu gören Hakvermez,

“Çok şükür burada uyutabildik, yoksa bu elin gâvurlarını bir de evde misafir etmek zorunda kalacaktık.” deyip köylülerin evlerine dağılmalarını istemiş.

Köylüler her sabah evlerinden peynir, süt, tereyağı, yumurta ile köy odasının kapısını çalarlar ama Yamac ve askerleri bir türlü uyanmazlarmış. Bir gün böyle, beş gün böyle derken aradan tam iki hafta geçmiş. Artık köylüler “Bu adamlar köy odasında öldüler mi?” diye içeri girmiş, yüksek sesle “Kalkın bre gâvur döller, ölecek başka bir yer bulun!” diye bağırıp çağırırsalar da herkesin horuldamaya devam ettiğini görmüşler. Hakvermez, avcuna aldığı bir avuç acı Maraş biberini Yamac’ın burnuna tutar tutmaz Yamac hapşırarak uyanmış:

“Ne oluyor burada, biber tarlasına mı düştük?” deyince Hakvermez,

“Vallahi Yamac Efendi, köylülerle iddiaya girdik. Ben dedim ki bunlar çok şükür öldü, onlar da ‘Allah vere de ölmesinler, Şumpilom köyümüzü yerinden kaldırır.’ dediler. Ben de ‘Ancak bu biberi burunlarına tutarsak ölüp ölmediklerini anlayabiliriz.’ dedim, onun için böyle bir fikir geldi aklıma. Çok şükür ki yaşıyorsunuz.” demiş.

Yamac,

“Kaç gündür uyuyoruz?” diye sorunca Hakvermez cevaplamış:

“Ben deyim iki hafta, siz deyim on beş gündür ölü gibi uyudunuz.”

“Demen yahu!”

“Demiş olduk bir kere.”

“Kaya ne oldu?”

Hakvermez,

“Kovalaya kovalaya yorduk. Yorulunca da Cevlan Te-

pelerinin dingiline kondu. Yanımıza askerlerini verirken kayayı bu tarafa doğru tekrar yuvarlayacağız” deyince Yamak,

“Amanın gözünüzü seveyim, kaya da olsa biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Şimdilik kaya orada duradursun, Şuplimon yolumuzu gözlüyor. Aranızdan bu üç mavracı hazırlıklarını yapsın, yarın yola çıkacağız.” demiş.

Köyün aksakalı, bilge kişisi Hakyemez emmi araya girmiş:

“Hele dur bakalım Yamak Efendi, ben köyümün adamlarını öyle her isteyene vermem. Şuppilom neyneyici bu üç adamı?” diye sormuş.

Yamak,

“Yahu Hakyemez emmi, aylardır Kral’ımızın gözüne uyku girmiyor. Ne eğlenceler ettik, ne yarışmalar düzenledik ki Kral izlemekten, dinlemekten yorulsun da uykuya dalsın diye. Hiçbirisi işe yaramadı. Evelallah bu üç mavracıyı Kral’ın huzuruna bir çıkarayım, Kral’ı bir uyutayım, o zaman bu köyü ihya ederiz.”

Hakyemez emmi:

“Peki, nasıl olacak bu iş?”

Yamak:

“O işi bana bırak. Kral’a bir yarışma tertip ettiğimizi söyleyeceğim. Bu yarışmada Kral’ı uyutabilene yüz kese altın, uyutamayana da yüz sopa vurulacak diye onu ikna ederim. İnaniyorum ki sizin köyün bu üç mavracısından biri Kral’ı uyutur, böylece köyünüz ihya olur.”

Hakyemez emmi:

“Bana bir gün müsaade et, köylüleri toplayayım. Ne diyecekler ne koyacaklar ona göre karar vereyim. Bakarsın köyün tamamı gelmek ister, sen de üç kişi olsa yeter diyorsun. Geçenlerde dinlediğin mavracılara taş çıkaracak bir sürü mavracı var. Belki de onlardan üçünü seçerim, olmaz mı?”

Yamak:

“Hayır, Hakyemez emmi, bir de onları denemeyeyim. Zaten geciktik, Kral’ı daha fazla bekletmeyelim. Sen yine de usul, adap ne ise herkesin fikrini al ama ben o üç kişiyi götürmek istiyorum.” deyip Hakyemez emminin toplantı sonundaki kararını beklemeye başlamış.

Hakyemez emmi köyün ileri gelenlerini toplamış. Herkesin ağzından bir söz çıkmış. O dedi: “Şunu gönderelim.”, şu dedi: “Falan daha iyi mavra sıkar.”, öteki dedi: “Fılanın mavrasının üstüne mavra söyleyecek adam yok.” Herkes fikrini söyledikten sonra Hakyemez emmi,

“Arkadaşlar, herkesin söylediğinde bir doğruluk payı var. Bana kalırsa Gevşek Memiş, Kırklık Yaşar ve Hakvermez... Bu üç kişiden birini seçelim. Üçünü birden gönderirsek Allah muhafaza üçü birden kaybeder, ondan sonra da yandı gülüm keten helva. Ben düşündüm taşındım, yine de üçünü birden gönderelim ama Gevşek Memiş ve Kırklık Yaşar, her ihtimale karşılık Hakvermez’in yanında yedek mavracı olsunlar. Yolda ne olur ne olmaz, biz işimizi sağlama alalım. Bizim adam-

lar yüz kese altını almadan dönmezler; buna adım gibi eminim.” deyince Gevşek Memiş,

“O zaman doksan dokuz keseyi üçe böler, bir keseyi de köyün garibine gurabasına dağıtırız.” demiş.

Kırklık Yaşar,

“Olmaz öyle şey! Çeneyi biz yoracağız, bir kese altını da dağıtacağız öyle mi? Bu işte adalet olmaz Hakyemez emmi” demiş.

Hakvermez,

“Olur mu gardaşlar? Madem üç kişi gideceğiz, otuz kese otuz kese paylaştıktan sonra geri kalan altınları da bir sana, bir bana, bir ona dağıtırız. Paylaşma sonunda tek altın kalırsa da aramızda kura çekeriz; hangimize düşerse o altın da onun hakkı olur.” deyince Hakyemez emminin kaşları gözleri çıkmak çıkmak olmuş:

“Höst höst bre densizler! Gelin geldi de keke keke demesi kaldı! Yüz kese altını kazandınız da sıra paylaşmaya mı kaldı? Terbiyesizliğin, açgözlülüğün lüzumu yok! Allah’ın izniyle yüz kese altını kazanacaksınız; hem köyümüzün itibarı yükselecek hem de bu yüz kese altın ile köyümüze Karatepe Kilimleri Kalkınma Kooperatifi kuracağız. Gözüne girdiğimiz Soppilom’un da referansı ile dünyaya kilim pazarlayacağız. Gelen altınların bir tanesine bile dokundurmanı!” deyince ortalık sülman olmuş. Kimsenin ağzını bıçak açmıyormuş. Herkes gözünün ucuyla yarışmaya katılacaklara bakarken birdenbire üçü de yerinden fırlamış, birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlar.

Hakvermez,

“Hakyemez emmi doğru söylüyor. Dokunan kilimlerimizi satana kadar anamızdan emdiğimiz süt burnumuzdan geliyor. Kadınların kızların dokuduğu kilimler yağ, tuz, gaz parasına yetmiyor. Hakyemez emminin dediği gibi Suppi Kral’ın da referansı ile köyümüz dünyanın kilim üssü olabilir. Bizler de üç arkadaş olarak bu işin üstesinden geliriz Allah’ın izniyle.” deyince bir alkış tufanı kopmuş.

Herkes, yarışma bitmiş, kese kese altınlar köye gelmiş gibi sevinerek birbirine sarılmış.

Hakyemez emmi,

“Ben bu köy ahalisiyle ne kadar iftihar etsem az. Bu birlik, bu dayanışma bizde olduğu müddetçe sırtımız yere gelmez. Hemen yol hazırlıklarına başlayın; koltuğunuzun altına da birer tane en iyi motiflerle dokunmuş kilim alın. Toplantı bitmiştir. Hayırlı yolculuklar...” deyip yarışmacılarını yanına alarak Yamak’ın yanına gitmiş.

Yamak,

“Hakyemez emmi, herhalde bu arkadaşlar yarışmaya katılacaklar. İşin doğrusu, benim de gönlümden geçenler bunlardı. Hazırlıklarını yapsınlar, sabah gün doğmadan yola çıkacağız” demiş.

-devam edecek-

Üç Bardak Su Üç Ay Oruç

◆ Tacettin Şimşek

“Hastalık belirtileri: Ses kısıklığı, boğaz ağrısı, kuru öksürük...”

Doktor, ahşap dil çubuğunu ağızından çıkarıp tansısını koyuyor:

“Akut larenjit.”

Basbayağı şaşıyorum.

“Larenjit mi? O ne demek, doktor? Farenjit tamam da larenjit nereden çıktı?”

Doktor “Bunu nasıl bilmezsin?” der gibi bakıyor. Enikonu şaşıyorum.

Siz şaşırmayın lütfen! Öğretmen olsak da bazı konularda cahil olabiliriz. Hele söz konusu tıp bilimiye büsbütün cahil damgası yiyebiliriz. (Mesele “narkolepsi nedir?” desem ne cevap verirsiniz? “Zollinger Ellison Sendromu” ne demek? Akalazy, ensefalopati, atelettazi terimlerini açıklar mısınız? Acilen genel ağa müracaat! Ayıp değil ya!)

Neyse ki hoşgörölü davranıyor Doktor Bey. Belli belirsiz gülümsüyor.

“Tipik öğretmen hastalığı. Ses tellerinin aşırı kullanımından kaynaklanır. Gırtlığın tahrişi, iltihaplanması durumu. Derslerde çok mu konuşuyorsunuz? Nöbetçi olduğunuzda öğrencilerinize çok mu

bağırıyorsunuz?”

“Hâliyle,” diyorum. “Biliyorsunuz biz hayatımızı çenemizle kazanıyoruz. Avukatlar bir, biz iki. Ha, bir de politikacılar var tabii. Ama onlarınki meslek değil.

“Tamam, ama bundan sonra daha az konuşacaksınız. Öğrencilerinize kızsanız bile asla bağırmayacaksınız. Yoksa sesiniz böyle kısılır. O zaman hiç konuşamazsınız.”

“Nasıl olacak ki, Doktor Bey?” diye soruyorum. “Alışmışız bir kere.”

“Sesi ekonomik kullanmak diye bir şey var, hocam. Siz daha iyi bilirsiniz. Bol bol su için, ses tellerinizi yormayın, zorlamayın, dinlendirin, bir de yazdığım şu antibiyotikten günde bir tane ama her gün aynı saatte için! İki haftaya geçer.”

“Peki, deneyelim bakalım.” deyip doktora teşekkür ediyor, Devlet Hastanesi’nin KBB kliniğinden çıkıyorum.

Öğle ezanı yakın. İlçeden sevkli geldim. İşim bitti ama dönemem. Bu saatlerde ilçeye gidecek dolmuş bulmak mümkün değil. İkindiye kadar bir yerlerde vakit geçirmeli. Geçirmeli ama...

Nasıl bir sıcak, Allah'ım! Cehennemden fragman mı gösteriliyor? Hazreti İbrahim'in atıldığı ateşin demosu mu bu?

Güneş insanın tepesinden girip topuğundan çıkıyor. Çıkıyor mu dedim, hâşâ, vücudun içinde yatıya kalıyor. Yakmıyor, kavuruyor. Mevlâna'nın söylediği hamlıktan sonraki aşamalardan ikincisini geçtim, üçüncüsündeyim. E, yanarı Allah görüyor tabii. Ama kul da görüyor. Eriyip bir külçe hâlinde kaldırırma yığılmam işten bile değil.

Gölge bile ateş! Bir zamanlar İzmir'de de yaşamıştım bunu. Bir farkla: O zaman ağzım bağlı değildi. Dilediğim kadar su içebiliyordum.

Doktor ne dedi?

"Bol bol su için!"

İç de göreyim!

Yönümü Yeni Cami'ye çeviriyor, kendimi avluya atıyorum. Şadırvan, ah şadırvan! Seni inşa edenler cennetlik olmalı.

Başımı şadırvanın muslukları altına tutuyorum; belki su damlacıkları yanlışlıkla ağzımdan içeri sızırır mı diye? Yok, arkadaş! Buz gibi su ensemde, şakaklarımdan, yanaklarımdan aşağı gürül gürül akıyor ama ağzımın yerini bir türlü bulamıyor. Bu arada benim şadırvanla olan samimi muşakamı çevredekiler hayretle izliyorlar.

Derken beynimde bir şimşek çakıyor. Yahu ben seferî olamaz mıydım? Hesaplıyorum. Yok! İlçe ile il arasındaki mesafe 50 km. Niye bu kadar yakın? Şu ilçeyi 40 km daha uzağa kuramaz mıydınız? Peki, buraya 20 km mesafedeki başka bir ilçeye gidip dönsem seferî olur muydum? İnsan dara düştü mü ne absürt çıkış yolları arıyor?

"Amma uzattın, birader! Ye gitsin!" diyenler çıkabilir. Demesi kolay! Kefareti ne olacak? "Ye!" diyenler, "Günahı, vebalı, kefareti benim boynuma!" diye biliyorlar mı? Din İşleri Yüksek Kurulu'nun kapı gibi fetvası Diyanet'in sitesinde asılı: "Oruç kefareti, iki kamerî ay veya altmış gün ara vermeksizin oruç tutmaktır." Hadi, sıkıysa ye şimdi!

Bir günlük orucu ne yapar eder, tutarım ama altmış günü gözüm kesmiyor, abi! Bir güne karşılık altmış bir gün! Say ki bir günü tuttuk, ama bünyemiz elvermedi, altmış günü tutamadık. Fidyeye verebilir miyim? Bu öğretmen maaşıyla altmış fakiri bir gün ya da bir fakiri altmış gün doyurabilir miyim? Doyurdum diyelim, üç çocuğuma iki ay boyunca ne yedireceğim? Ayrıca benim günahımın faturasını çocuklarım niye ödesin?

Gafil avlandım. Yoksa sahura kalkıp oruca niyetlenir miydim? İlçedeki devlet hastanesinde sevgili doktorumuz Raif Bey bir pastil verir, boğazımızı yumuşatır, derslerimize devam ederiz diye düşün-

müştüm. Olmadı. Doktorumuz,

"Durum biraz ciddi hocam, ildeki hastaneye sevk etmem lazım." deyince işin rengi değişti.

Atlayıp geldim. Susuzluktan ölme ihtimali hesaptayoktu.

Ne olurdu, Allah'ım, günde üç bardak su içebilseydik de razıydım, üç ay oruç tutsaydık; üç ayların tamamını oruçlu geçirseydik. Yemek önemli değil, günde bir öğün, hatta üç günde bir öğün olsaydı, kabulümdü. Ama su başka. Benim gibi günde üç litreden aşağı su içmeyen biri için susuzluk ölümle saklambaç oynamak gibi. Üstelik öğretmenim ben.

Doktor Bey ne demişti?

"Çok su içmen gerekiyor."

Çok su içmeli ve larenjit olmamalıyım. Peki, bu durumda özür grubuna girer miyim? Bak, yine arkadan dolanıp puan alma arayışındayım. Ben bana ne diyeyim?

"Üç bardak su, üç ay oruç!"

Benim hayal ettiğim bu özel tarife hiç olmazsa Ramazan'ın yaz mevsimine denk geldiği yıllarda uygulanamaz mıydı? Eminim, benim gibi düşünen birçok dostum vardır ama cesaret edip söyleyemiyorlardır. Belki de günah işlerim diye düşünüyorlardır. Aha, ben yüzümü kızartıp söyledim. Korkmayın dostlarım, bizimki ne eleştiri ne öneri, ne şikâyet ne sitem; "Şöyle de olamaz mıydı, böyle de yapılamaz mıydı?" diyoruz sadece. "Mesela" yani.

"Hayatında tuttuğun en zor ama Allahuâlem en sevaplı oruç hangisidir?" diye sorarsanız işte bugün tuttuğum oruçtur diyebilirim.

Arada böyle ibadetlerimiz de olmasa nic'olur hâlimiz? (Tam da burada Aziz Mahmud Hüdayî'nin "Nutm-ı Şerif"ini hatırladım, iyi mi? Hazret manevi noksanlarımızı sayıp döktüğü her dörtlüğün sonunda "Nic'olur bizim hâlimiz?" diye soruyordu.)

Öyle ya, muhasebe defteri namazlarımız, Yara-dan'a iş buyurduğumuz dualarımız, uykuya tuttuğumuz oruçlarımız var bizim. Hangisi yüzümü zü ağartır? İbadet dediğin biraz zorlamalı insanı.

Düşünüyorum da üzerimden oruçlu iki yaz mevsimi geçti. Bir üçüncüsü geçer mi, Allah bilir, geçerse yeni bir strateji belirleriz o zaman.

Yeni Cami'nin serin kollarına sığınıyor, ikindiden sonra çıkıp ilçeye giden ilk dolmuşa binıyorum.

Buluşumu beğeniyor, kendimi kutlamayı ihmal etmiyorum.

"Üç bardak su, üç ay oruç!" sloganı sizce de kulağa hoş gelmiyor mu?

Tarih Yeniden Yazılır

◆ M. Nihat Malkoç

Eğer güçlü olursanız,
Tarih yeniden yazılır
Hak'tan destur alırsanız,
Tarih yeniden yazılır

İntikam sabır demektir
Soğuk yenen bir yemektir
Sanma zâyî bir emektir
Tarih yeniden yazılır

Nerde baş olan ayaklar?
Karanlık güneşi saklar
Mücahitler sizi haklar!
Tarih yeniden yazılır

Mümin yanlış kapı çalmaz
Kimsenin hakkını almaz
Hakk'ın mevzisi boş kalmaz
Tarih yeniden yazılır

Lâf anlatmak zor nâmerde
İslâm devadır her derde
Sözlerin bittiği yerde
Tarih yeniden yazılır

Saygın olanı sayarız
Göz koyan gözü oyarız
Kayıtlara şerh koyarız
Tarih yeniden yazılır

Doğu, batı; hiç fark etmez
Asker cepheyi terk etmez
Allah yolundan çark etmez
Tarih yeniden yazılır

Tez ayrılır siyahla ak
Ayrılamaz etle tırnak
Karanlığı yırtar şafak
Tarih yeniden yazılır

Eser bir fırtına, tipi...
Hakikat göğüsler ipi
İşte gördüğünüz gibi,
Tarih yeniden yazılır

Hakk'ın rızasıdır erek
Müminde mangaldır yürek
Söz bitince kavga gerek
Tarih yeniden yazılır

Gün gelir, hesap sorulur
Kan damlayan el vurulur
Hakk'ın nizamı kurulur
Tarih yeniden yazılır

Ey alçağın oğlu alçak!
Dolaşırsın kucak kucak
İnmez beklediğin uçak
Tarih yeniden yazılır

Mukavvadan kahramanlar
Biz ne dersek yanlış anlar
Birlik olursanız canlar,
Tarih yeniden yazılır

Hırsız kilidi açamaz
Kelepçelerden kaçamaz
Habersizce kuş uçamaz
Tarih yeniden yazılır

Binlerce âleme kurban!
Hak söze, kelâma kurban!
Yazdıran kaleme kurban!
Tarih yeniden yazılır

Canilerin kasabı var
Darmadağın asabı var
Allah'ın bir hesabı var
Tarih yeniden yazılır

Girilmezdi, girdin işte!
Defterini dürdün işte!
Kepazeyi gördün işte!
Tarih yeniden yazılır

Vakt erişir, hesap döner
Zalimin ışığı söner
Çapulcu bayrağı iner
Tarih yeniden yazılır

Bu millet var kıldı yoğu
Azı kaldı, bitti çoğu
Gün görecektir Ortadoğu
Tarih yeniden yazılır

Hayat Penceresi

◆ **Nurgül Kaynar Yüce**

Derdi dünya olanın dünyaca derdi olur
Hiçliğe akıyorum hayat penceresinden
Kalbi dergâh olanın gönüller yurdu olur
Umutlar ekiyorum hayat penceresinden

Mülk sahibi değilim kiracı yaşıyorum
Can kafeste bir kuştur emanet taşıyorum
Şu gönül pervazına çiçekler döküyorum
Şiirler okuyorum hayat penceresinden

Ha koptu ha kopacak ömür pamuk ipidir
Bazen güllük gülistan bazen boran tipidir
Dertler armudun sapı üzümünse çöpüdür
Ya sabır çekiyorum hayat penceresinden

Zaman kirmeni ile ömür ipi eğerken
Şakaklarıma karlar lapa lapa yağarken
Kırkikindi yağmurlar gözlerime değerken
İnciler döküyorum hayat penceresinden

Hayat merdiveninin basamakları diktir
Bazen kuş kadar hafif bazen ağır bir yükür
Besmelesiz tırmanmak hayli zor hayli pektir
Yekini çıkıyorum hayat penceresinden

Her türlü irengi var yeşil siyah, mor, sarı
Kâh zemheri kış olur kâh gösterir baharı
Elbet erir *Nurgül*'üm gönül dağının karı
Tutunup bakıyorum hayat penceresinden.

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on-Âdem Efendi'den Özür Dilemek mi?

◆ Halit Yıldırım

Karı koca barışmasına barışmıştı da ya kalbi ve onuru kırılan Âdem Efendi! Üfürükçü de olsa, sahtekâr da olsa sonuçta o da bir insan evladıydı neticede! Onun da gönlü alınmalı değil miydi?

Kâmile Hanım bu! Çok sevdiği hocası Âdem Efendi'nin kalbi kırık bir vaziyette orta yerde bırakılmasına razı olur mu? Olmaz tabii ki. Hemen yumuşayan, zirve yapan merhamet ve af duygularının yarattığı duygusal ortamdan istifade ederek devreye girdi.

"Aferin. Sizi hep böyle görmek isteriz. Ancak şimdi sıra Âdem Efendi'nin gönlünü almaya geldi. Derhâl bir çiçek falan yaptırıp yarın Âdem Bey'e gidecek ve ondan özür dileyacaksınız. Bunun başka yolu yok. Günahtır!"

Efendim, bu karara bir de mühür ve noter onayı lazım değil mi? Ya da ikili kararnamede imzalar tam olmak zorunda da diyebilirsiniz. Râziye Hanım da bu noter olmak işini üstlendi ve kararını üst perdeden açıkladı:

"Dünür doğru söylüyor. Kesinlikle yarın yine oraya gideceksiniz. Denize düşen yılana sarılır oğlum. Sibel kızım, ara orayı. Yarına randevu al."

Biraz da şımaralım artık değil mi? Bir evin ilk çocuğuyuz ya. Bir dediğimiz iki edilmedi ya. Yani sonuçta rütbemiz olmasa da paşayız ya... İtiraz edelim değil mi? Muratçıgım buyur kardeşim. Meydan senin. Kim tutar seni? Karşında üçlü bir baraj, hem de kadınlardan örülü. Sen bu topu bu barajın üzerinden aşırarak ağlara tak, valla sana kocaman bir helal. Sana söz veriyorum bunu başa, yazara senin için baskı yapacağım, bir dahaki romanda sana başrol verdireceğim. Hakem düdüğü öttürür öttürmez Murat itirazı bastı:

"Ben bir daha o adamın yanına gitmem!"

Sizce ne oldu dersiniz? Maalesef top baraja çarpıp taca çıktı. Kâmile Hanım elinde kırmızı kart ile Murat'ın karşısına dikildi:

"Gideceksin, hem de eşşek gibi. İtiraz istemem. Yoksa sana sütümü haram ederim. Ara kızım sen de şurayı!"

Sibel, ağzı kulaklarına varır bir şekilde hemen telefona sarıldı. Tuşlara bastı. Sesi de dışarı verdi ki meraklı dünürler ve kızgın beyimiz konuşulanlara mülaki olsun:

"Alo, Âdem Bey'in ofisi mi?"

"Evet, buyurun Âdem Bey'in ofisi. Ben Medyum Âdem Durugören Bey'in Halkla İlişkiler Müdürü ve Asistanı Mine Çokbilir. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Mine Hanım biz yarın için Âdem Bey'den bir randevu talep edecektik."

"Hanfendi yarın saat 15.30 da olabilir."

İki dünür Sibel'e kaş göz işareti yaparak daha erken

bir saat için uyarı çekiyorlardı.

"Daha önce olmaz mı?"

"Tüm gün dolu hanfendi. Sadece o saat boş."

Her iki dünür de tamam anlamında başlarını emme basma tulumba gibi aşağı yukarı salladı. Tabii bu arada bir baş da sağa sola sallanıyordu. Onun da beden dili olarak anlamı şuydu:

"Allah sizi bildiği gibi yapsın. Yazıklar olsun. Yazıklar olsun..."

"Tamam, o zaman. Oldu, bize uyar."

"İsminiz neydi, kaydınız var mıydı?"

"Tabii, daha önce gelmiştik. Ben Sibel... Hani bu sabah Âdem Efendi bizi kovmuştu ya!"

Film tam da burada koptu. Sekreter bu kelimeleri duyar duymaz yerinden fırladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Nabız yükseldi, tansiyonu fırladı. Kızcağızın genç yaşta şekeri mekeri, her bir metabolik değeri yükseldi. Dili, damağı kurudu:

"Neee! Hayatta olmaz. Ay kız, Âdem Bey size bir daha randevu vermez. Sizden sonra adamın tansiyonu çıktı, şekeri yükseldi. Hâlâ kızgınlığı geçmedi."

Bu kez benzer semptomlar Sibel'de de nüksetti. Deminki romantik sahneler bir anda anlamını yitirmişti. Hani elinden gelse Murat'ı oracıkta boğabilirdi. Ağlamaklı bir sesle âdeta yalvarırcasına konuştu:

"Ay Mineciğim, ne olursun bana yardım et. Sen bir yolunu bul, bizi idare et. Çok pişmanlarmış de, özür dilediğimizizi söyle. Aman Mine Hanımcıgım ne yaparsan yap. Sen bu işi hallet; söz, seni de göreceğim."

Mine; bu son sözün cazibesi ile mi, yoksa hemcinsinin zor durumda olmasından dolayı mı, yoksa tamamen duygusal bir sebeple mi, insaniyet namına mı, ona yardım etmek için mi orasını tam kestiremedim, yelkenleri indirivermişti.

"Siz beni az sonra tekrar arayın bari. Ben Âdem Bey'le bir görüşeyim, inşallah kabul eder."

Sibel oflayarak kendini koltuğa bıraktı. Kaynanalar da mütereddit, korkulu ve meraklı gözlerle oturdukları yerde iyice arkalarına yaslandılar. Ama o bakışlar var ya o bakışlar... Eğer o bakışlar bir kurşun olsaydı Murat'ın naçiz vücudu kevgire dönerdi.

Efendim bu üçlünün, nefret dolu bakışlarının sözcülüğünü yine Sibel Hanım üstlendi:

"Gördün mü yaptığını? Adam çok öfkelenmiş."

Erkekliğin onda dokuzu kaçmak derler ya. Napsın gariban Murat da işi pişkinliğe vurdu:

"Vah vah! Çok üzüldüm. Tüh be!"

Sibel bu sözler karşısında çıldıracak gibi oldu. "İnsan böylesine ciddi bir mesele karşısında bu kadar lakayt,

bu kadar geniş, bu kadar vurdumduymaz olabilir mi?” diye düşündü. Bu öfkeyle Sibel’in ağzından çıkan harfler, âdeta namlunun kustuğu MG3 mermisi gibi Murat’a yönelmişti:

“Hâlâ dalga geçiyorsun Murat! Adamın tansiyonu, şekeri fırlamış senin yüzünden! Ya bir şey olsaydı adamcağıza, vicdanın sızlamaz mıydı?”

Murat fütursuzlukta tam gaz ilerledi:

“Adamcağız mı? Ne diyorsun Sibel, bir domuzu eksik iblisin. Sen de iyice acındır bakalım. Su testisi su yolunda kırılır. Böyle işlerle uğraşırsa Allah zaten belasını verir.”

Vay sen misin biricik hocasına laf eden? Kâmile Hanım, savcının iddiaları karşısında müvekkilini korumak adına “İtiraz ediyorum Hâkim Bey!” diyen bir avukatın çevikliği ile ortaya atıldı:

“Çok ayıp oğlum! Bir de belâ okuyorsun. Ben seni böyle mi yetiştirdim? Yazık, bak adamın şekeri ve tansiyonu varmış.”

Bu kadar ajitasyona, duygu sömürüsüne, demagojiye ancak misliyle cevap verilebilir. Murat da öyle yaptı:

“Siz böyle devam ederseniz sanırım ben de şeker ve tansiyon hastası olacağım.”

Eh canım ana yüreği buna dayanır mı? Kâmile Hanım’ın bir anda ciğerleri sızladı:

“Aman Allah korusun oğlum. Sus, o nasıl söz! Şeytan kulağına kurşun!”

Araya giren Râziye Hanım mikrofonu kapıp olayı daha fazla dramatize olmaktan kurtardı:

“Kızım bir daha ara bakalım. Kabul edecek mi?”

Sibel tekrar telefonu aldı eline, numarayı tuşladı:

“Alo?”

“Buyurun Medyum Âdem Durugören’in ofisi. Ben Medyum Âdem Durugören Bey’in Halkla İlişkiler Müdiresi ve Asistanı Mine Çokbilir.”

“Mine Hanım, ben az evvel aramıştım. Sibel ben. Âdem Bey’den randevu istemiştik.”

“Ay kız Sibel Hanımcığım, Âdem Bey’i çok zor ikna ettim. Sizi bir hafta sonra alabileceğini, sinirlerinin o zamana ancak yatışacağını söyledi.”

“Bugün demiştiniz.”

“Mümkün değil. Ay kız inan çok yalvardım. Ancak cuma günü saat 15:30’a razı edebildim.”

“Ne yapalım, öyle olsun bari.”

“Bu iyiliğim umarım karşılıksız kalmaz Sibel Hanım. Söz vermiştiniz. Artık beni de görürsünüz değil mi?”

“Ay ne demek, sözü mü olur? Siz bu süre içinde bizden bahsedin de en azından bize acısın, bizi affetsin.”

“Tabii tabii!”

“Görüşmek üzere...”

Sibel, telefonu kapatır kapatmaz Murat’a doğru taciz atışına tekrar başladı:

“Gördün mü Murat Efendi yaptığını?”

Murat yine karşı atağa geçerek okların hedefini şaşırtmaya yeltendi:

“Fiyatı artıracak ya. Ayak yapıyor adı herif!”

Sibel bu manevra karşısında tekrar hücumla geçti:

“Ay valla çıldıracağım. Hâlâ adamın akli fikri para-da...”

Murat, burada bir düzeltme yapma ihtiyacı duydu:

“Benim değil, o iblisin akli fikri parada. Bak gittiğimizde sen de göreceksin. O zaman da böyle konuşsun umarım.”

“Ben yuvamın, sen paranın derdine düşmüşsün.”

Murat artık bu tatsız tuzsuz didişmeden bıkmıştı. Üç kadını da ikna etmek için ciddi bir dil kullanmayı tercih etti:

“Sibel ve annelerim bakın sizin bu yolunuz yanlış. Bu işler hem günah hem hurafe. Yahu Allah’tan isteyin. Bu adam kim? Kelin ilacı olsa başına sürer.”

Murat’ın bu ciddi söylemine karşı Sibel, tekrar suçlama dolu bir üsluba sarılmayı tercih etti:

“Sen inanmıyorsun değil mi?”

“Yahu bizler üniversite okumuş insanlarız. Hangi devirde yaşıyoruz Sibel? Uzun ve teknoloji çağında uğraştığımız şeye bak! Bu işlerin dinde bile yeri yok. Allah’ın yasakladığı işler bunlar, bilmiyor musun?”

Kâmile Hanım hemen devreye girdi.

“Murat uzatma artık. Gören görmeyen seni müftünün torunu sanacak. Şunun şurası bir ayyaşın oğlusun. Üç cumada bir cumaya gidiyorsun. Denize düşen yılanı sarılır dedik o kadar.”

“Yahu tamam anne gideceğiz. Ama sonra hepiniz bana hak vereceksiniz.”

Kâmile Hanım nerede, Murat nerede? Sosyal hayatta parmakla gösterilen bir mimar olan Murat’ın kariyeri ve diploması bu evde geçerli değildi. Hurafelere ve uçsuz bucaksız bir merak duygusuna kendisini kaptırmış şu üç kadın, dışarıda ne kadar realist ve modern bireylermiş gibi görünseler de dört duvar arasında bambaşka bir kişiliğe sahiptiler. E napsın Muratcık; bir yanda annelik makamının manevi ağırlığına duyduğu saygı, diğer yanda eşi ile arasındaki olayı daha da fazla germemek adına sustu tabii ki. Annesi ise ha bire bastırıyordu:

“Bak tekrar orada bir arıza çıkarma.”

“Tamam anne...”

“İnşallah!”

Kâmile Hanım ortamın normale döndüğünü görünce bu cendereden çıkmak istedi.

“Ben artık gidiyorum.”

Tabi Râziye Hanım da peşinden seslendi:

“Dünür ben de gidiyorum. Beraber çıkalım.”

-devam edecek-

Bəyənmir

◆ Şəmsulla Aqayi

Gedib şəhərlərdə, beş il ac qalan
Qayıdanda kəndin, elin bəyənmir
Pırayd'ı qıstınan, evi borcınan
Alannan kəndinin, yelin bəyənmir

Türkünü Farsı'ya, qatannan bəri
Şumalda vilada, yatannan bəri
Bədbaxt var dövlətə, çatannan bəri
Gəbəsin palazın, zilin bəyənmir

Bir gün himar minib, hoç hoç diyənlər
Yavan çörəyini, bal tək yiyənlər
Cırıx tumanınan, çarix giyənlər
Danışanda kəndin, elin bəyənmir

İl boyu sandiviç, yiyən cavanlar
Qışda yay paltarı, giyən cavanlar
Anasına mami, diyən cavanlar
İtirib yerişin dilin bəyənmir

İl boyu tər tökən, ahıl dədəsin
Beşihdə laylalar, diyən nənəsin
Nə zığ damın nə də çarsı küməsin
Zəmi suvardığı, belin bəyənmir

Burnunu cərrahi, edənnən bəri
Eynəyi vurubdı, tanımır əri
Benava deyirbs, olubdu pəri
Saçını qıxdırıb, telin bəyənmir

Mənə hey göz altı, baxan gözəllər
Canımı odlara, yaxan gözəllər
Dədəmin evini, yıxan gözəllər
Şəmsulla'nın bəyaz telin bəyənmir
Çörək tutmuş kəndin, elin bəyənmir

İnternettir Günümüzün Deccal'ı

◆ Fikret Görgün

Cümle yeryüzünü kökünden sarsan,
Kaptan köşkümüzde bir vahşi korsan,
Kim ne derse desin, bana sorarsan
Zehirin yanında sunsa da balı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

Görünüşü masum, sinsi mi sinsi,
Anlamadım nedir soykanın cinsi?
Bazen ateisttir, bazen de dinsi!
Biliyor bu şerefsiz her türlü alı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

Yolcuyu çatısız hana düşürür,
Kardeşi kardeşe, cana düşürür,
Anlamazsın, seni bana düşürür,
Karı koca arasında bir çalı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

Helal rızkı necasetle yudurur,
Kart domuzu kuzu diye yedirir,
Bazen azar, kudurdukça kudurur,
Canavara döndü yedikçe yalı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

İki yüzü keskin bıçak gibidir,
Her yana kıvıran köçek gibidir,
Suç içinde yüzen kaçak gibidir,
Sütbeyaz gösterir yeşili, alı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

Seksenliği nefis atına bindirir,
Üç adım gitmeden geri indirir.
Nicesini ling atına döndürür,
Hayâl âleminde diktirir nalı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

Açık etme her aklına eseni,
Fâş eyleme gönlündeki deseni.
Dikkat eyle, yönetmesin o seni,
Sakın aldatmasın çok bilmiş hâli,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

İster şehirde ol, isterse köyde
Onsuz da olmuyor sen ne dersin de
Fikret hayır işle dolmadan vade,
Dikkat et, kestirir bindiğin dalı,
İnternettir günümüzün Deccal'ı!

At Çöpe, Sil Gitsin, Hikâye Bitsin

◆ Durdu Güneş

Madem aramıyor, madem sormuyor
Vefaya sevgiye kafa yormuyor
Yüreğinde temiz berrak durmuyor
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Hayatından çıksa bir kaybın olmaz
Sorunu bulaşmaz bir kaygın olmaz
Neden içte dursun, gereksiz açmaz
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Kendini dünyanın merkezi sanır
Böyle insanlarda olur mu hayır
Seni korur ancak, kesin bir tavır
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Kimseyi beğenmez, hep kusur arar
Vermeyi hiç bilmez, hep almaya var
Aman el uzatma, kendini kurtar
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Kaba davranmayı, marifet bilir
İnsanca sohbeti, zafiyet bilir
Uzak dursan sana bir huzur gelir
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Başarını görmez, kayıtsız kalır
Kıskançlık duymakta, tanımaz sınır
Sen silmezsen onu, ömründen alır
At çöpe, sil gitsin, hikâye bitsin

Zel-i Zal mı?

◆ Memik Kömekçi

Taşlar yerinden oynadı
Yoksa gelen zel-i zal mı?
Dağlar kızıla boyandı
Güneşten ayrılan dal mı?

Ay karanlık oldu gece
Ne cümle kaldı ne hece
Yangınlar oldu bilmece
Tükrük zehir salya bal mı?

Deveyi sürünce düze
Laf anlatmak zor öküze
Gurklar cücük sayar güze
Size gerçek bize fal mı?

Aldı sürümüz götürdü
Dağda bayırda yatırdı
Derin sularda batırdı
Size gemi bize sal mı?

Mahsulü aldı devşirdi
Kuzuyu çaldı pişirdi
Bizi zindana düşürdü
Siz insan da bizler mal mı?

Ne ağlattı ne güldürdü
Sofrayı rafa kaldırdı
Bizi açlıktan öldürdü
Size bal da bize yal mı?

Köşkeröglü sanki yafa
Biz köl'olduk siz de kafa
Yer kalmadı yaka yaka
Siz kilim de bizler şal mı?

İnek Şaban Yeniden/iki

◆ Mehmet Pektaş

Maçın ikinci devresi başlamıştı. Mücadele tüm hızıyla sürerken Şaban kalede kendi kendine konuşuyordu:

“Gol yemezsem Kara Mithat beni öldürecek gol yersin de Mardinli Arif öldürecek. Ulan nasıl bir işe düştüm yahu! Ne güzel tezgâhta karpuz satıyordum.” Şaban böyle düşünürken kaleye tam başının hizasında sert bir şut çekildi. Yüreği ağzına gelen taraftarlar bir anda ayağa fırladı. Şaban, kendini korumak için yumruklarını kaldırıncaya top geri sekti. Şaban,

“Yavaş vursana ulan!” diye söylenirken tribünler rahat bir nefes alıp yerine oturuyordu.

Kara Mithat, locada deliye dönmüştü. Silahını çektiği gibi sahaya doğru çevirdi. Kulüp yöneticileri hemen eline yapıştı.

“Bırakın ulan beni! Zımbalayayım şu İnek’i, o kadar!” dedi.

Başkan,

“Aman abimiz, buradan nasıl vuracaksın? Hem her taraf kamera, başımız belaya girer. Rica ederim sok şu silahı beline.” dedi.

Kara Mithat, silahı beline sokup bir sigara yaktı:

“Mahsus yapıyor hergele, mahsus! Ben şimdi gösteririm ona, o kadar!” dedi. Sonra yöneticilere döndü: “Bana yönetici kartı verin, saha kenarına inip bu İnek’e görüneyim, o kadar.”

Başkan,

“Aman abi hakem fark ederse skandal olur.”

Kara Mithat, kestirip attı:

“Kart verin dedim, o kadar.”

Başkan’ın işaretiyle yöneticilerden biri akreditasyon kartını Kara Mithat’a uzattı. Kara Mithat, kartı boyuna takıp vakit kaybetmeden aşağıya indi. Tünelin ağzında kaleyi gören bir pozisyona geçti. Şaban’ın Mithat’ı fark etmesi uzun sürmedi.

Mithat, el kol ve dudak hareketleriyle “Gol ye.” diyordu. Şaban ise Mithat’ın ne demek istediğini bir türlü anlamıyor, “Ne diyor bu yahu!” diye düşünüyordu.

Kara Mithat, kısık sesle ama ağzını ayırabildiği kadar ayırarak “Gol ye ulan gol ye!” diye tekrar ediyordu. Şaban kafasını kaşıdı:

“Napayım! Ha anladım. Gol yemeyeceğim. Mardinli de zaten öyle dedi. Şunu daha önce söylesene.”

Kara Mithat çırpındıkça Şaban, elini kaldırıp ancak kendi duyabileceği bir sesle,

“Sakin ol anam, sakın ol canım. Merak etme.” diye karşılık veriyordu.

Bu sırada karşı takım yeni bir atak yapmış, tribünler ayağa kalkmıştı. Tam köşeye çekilen şutu, Şaban âdeta uçarak kurtardı. Ayağa kalkar kalkmaz Kara Mithat’la göz göze geldi. Kara Mithat sinirden saçını sakalını

yoluyordu. Şaban ise Kara Mithat’ın hareketlerini yine farklı yorumladı:

“Gol yerim diye korktun değil mi seni gidi seni? Ben iki karpuzu birden havada yakalamış adamım oğlum, bunlar hava civa.” dedi.

Kara Mithat, kendisini tutmaya çalışan adamlarından, “Bırakın ulan beni.” diyerek kollarını kurardı. Manda’ya seslendi:

“Ben içeri geçiyorum, şu teknik direktörü getirin yanıma, o kadar!”

Birkaç dakika sonra teknik direktör Mithat’ın karşındaydı.

“Çabuk çıkar şu Şaban’ı, şey Bülent’i. Yerine yedek kaleciyi sok, o kadar.” dedi Mithat.

Teknik direktör,

“İmkânsız abi, tüm oyuncu değişikliği hakkımızı kullandık.” dedi.

Kara Mithat, sakalını kaşıdı:

“O zaman, ayarladığımız oyunculardan birine söyle penaltı yapsın.”

Teknik direktör,

“Olur mu öyle şey abi?” dediği anda Manda ve diğer adamların silahları üzerine çevrildi.

Kara Mithat, son noktayı koydu:

“O kadar dedim, o kadar!”

Teknik direktör, yutkundü:

“Peki abi, sen nasıl istersen...”

Maçta son dakikalara yaklaşılrken tam da Kara Mithat’ın istediği gibi ceza sahasında rakip takım oyuncularından birisi yere düşürüldü. Hakem penaltı noktasını gösterdi. Kara Mithat, gülümsedi:

“Ulan Şaban, penaltıyı kurtar da göreyim seni.”

Heyecan doruktaydı. Bu anı görmek istemeyen taraftarların bir kısmı gözlerini kapattı. Rakip oyuncu topun başına geldi. Hakemin düdüğüyle birlikte sol köşeye doğru şutunu çekti. Şaban inanılmaz bir atlayışla tam köşeye giden topa eliyle müdahale ederek topun dışarı çıkmasını sağlamıştı. Ayağa kalktıktan sonra başparmağıyla Kara Mithat’a işaret çakmayı da ihmal etmedi.

Kara Mithat köpürüyordu:

“Kurtardı İnek, bunu da kurtardı. Bakalım kendini benim elinden nasıl kurtaracak, o kadar!” diye söylen-di.

Maçı farklı bir noktadan takip eden Mardinli Arif’in keyfi yerindeydi.

“Aferin şu Bülent’e sözünün eri çıktı. Kara Mithat’a rağmen bizi satmadı.” dedi adamlarına.

Korner atışı rakip takımın belki de son şansıydı. Köşe vuruşu için tüm oyuncular ceza sahasına dolmuştu.

Rakip takımın kalecisi bile bu son şansı değerlendir-
mek için kalesini terk edip ceza sahasına gelmişti. Köşe
vuruşu kullanıldı. Top birkaç kafadan sektikten sonra
yere indi. Karambol anında top Şaban'ın ayağına doğru
geldi. O da topa gelişine var gücüyle vurdu. Top tüm
oyuncuların üzerinden aşip karşı kaleye doğru seke
seke gitmeye başladı. Rakip takımın kalecisi tüm gü-
cüyle kalesine doğru koşmaya çalışsa da topun ağırla-
buluşmasına engel olamamıştı.

Tribünler "Goooll!" diye ayağa fırladı. Stat "Bülent,
Bülent!" tezahüratlarıyla yıkılıyordu. Takım arkadaş-
ları Şaban'ın üzerine atladı. Şaban altta eziliyordu:

"Bırakın lan! Bıraksanıza oğlum! Ulan Kara Mit-
hat'la Mardinli Arif'e kalmadan siz öldüreceksiniz
beni."

Oyuncular gol sevincinden sonra yerlerini aldılar.
Başlama vuruşu yapılır yapılmaz hakem, düdüğünü
çalıp maçı bitirdi. Biraz önce takım arkadaşları tara-
fından ezilen Şaban, şimdi de onların omuzlarındaydı.
Şaban'ın golüyle Mardinli Arif büyük bir hayal kırıklı-
ğına uğramıştı:

"Geberteceğim seni." diye mırıldandı.

Mithat, adamlarına talimatını çoktan vermişti:

"Stattan çıkar çıkmaz, gebertin şu İnek'i."

Şaban arkadaşlarının omuzlarında soyunma odası-
na geldi. Kutlamalar burada da devam ederken Şaban,
kendi kendine konuşuyordu:

"Karpuz tezgâhı da boş kaldı. Ben yevmiyemi kim-
den alacağım yav? Kara Mithat'la Mardinli de ortalıkta
yok. Keşke parayı peşin alsaydım. Neyse daha fazla va-
kit kaybetmeden mahalleye döneyim bari."

Şaban, üstünü değiştirip usulca statan çıktığı sırada
Kara Mithat ve adamları ile burun buruna geldi.

"Aa Kara Mithat! Ben de seni arıyordum. Yevmiyemi
ver yoksa karışmam." dedi.

Kara Mithat'ın imalı imalı gülümseyerek,

"Verin şu İnek'in yevmiyesini, o kadar!" demesiyle
adamları silahları çekip Şaban'a doğrulttu.

Şaban, kaçmak için etrafına bakınırken Mardinli
Arif'in sesiyle irkildi:

"Yavaş ol Kara Mithat, onun yevmiyesini biz verece-
ğiz."

Kara Mithat'ın adamları silahlarını bu defa Mardinli
Arif'in adamlarına doğru çevirdi. Mardinlinin adam-
ları da silahlarına davrandı. İki mafya grubu karşı kar-
şıya gelmişti. Şaban olan biteni anlamaya çalışıyordu.
Mardinliyi karşısında gören Kara Mithat, şaşırılmıştı:

"Mardinli, sen ha! Demek bu işin içinde sen de var-
dın."

Mardinli,

"Evet ciğerim ama Bülent bize de kelek attı."

Şaban fırsat bu fırsat diye düşündü. Tabanları yağla-
yıp koşmaya başladı.

Kara Mithat,

"Şaban kaçıyor, yakalayın şunu!" diye bağırdı. Her
iki mafya grubu Şaban'ın peşine düştü. Stadın etrafın-
da bir koşuşturmadır başladı. Kovalamaca polis anons-
ları ile son buldu:

"Atın silahları polis!"

Herkes neye uğradığını şaşırılmıştı. Silahlar indi. Po-
lisler hemen etrafı sardı, Mardinliyi ve Kara Mithat'ı
kelepçelediler.

Mardinli,

"Bir yanlışlık olmalı." diye itiraz etti.

"Yanlışlık yok Mardinli." dedi onu kelepçeleven po-
lis.

Kara Mithat,

"N'oluyor yahu!" diye direnmeye çalışıyordu.

Komiser,

"Oyun bitti Kara Mithat. Bir taşla kuş sürüsü vur-
duk. Şike ve yasadışı bahis işiniz patladı. Şaban ve Bü-
lent sayesinde." dedi.

Kara Mithat, bu isimleri duyunca direnmeyi bırak-
mıştı:

"Nasıl yani?" dedi.

Komiser,

"Aylardır hepinizi izliyorduk Mithat Efendi, elimizde
somut bir delil yoktu. Şimdi delilimizi bulduk hem de
canlı yayında."

Komiser telefonundan Şaban'ın kanalını açıp Kara
Mithat'la Arif'e gösterdi. Ekran karanlık olsa da sesler
net olarak duyuluyordu. Bu sırada komiserin yanına
gelen Şaban da telefonunu çıkarıp kamerayı kendine
çevirdi:

"Allah Allah, bak sen şu işe. Yahu ben karpuz tezgâ-
hında canlı yayın açmıştım. Telefonu kapatmayı unut-
muşum galiba." dedi.

Kara Mithat,

"İyi de Bülent bu işin neresinde?" diye sordu.

Komiser,

"Bülent sosyal medyada Şaban'ın canlı yayınını fark
etmiş. Tabii sizin şike konuşmalarınızı da canlı yayın-
da dinlemiş. Bakmış işler karışacak. O da akıllı davra-
nıp itirafçı oldu. Her şeyi anlattı."

Polisler bu sırada Bülent'i de getirmişti. Kara Mithat,
damadını karşısında görünce onun üstüne yürümeye
kalktı:

"Ulan Bülent, yaktın bizi. Hepsi senin yüzünden. Ne
vardı maçtan önce yasaklı madde kullanacak, villalar-
da sızacak?"

Bülent,

"Ne bileyim abi ben Şaban'ın yayın açacağını? Ben de
gittim itirafçı oldum. Zararın neresinden dönsen kâr-
dır."

Mardinli, Şaban'ı göstererek,

"Bu Bülent'se diğeri kim?" diye sordu.

İnek Şaban, kendine has gülümsemesiyle cevap verdi:
"Karpuzcular Kralı İnek Şaban!"

Ahmağın Sözü

◆ Mehmet Mazlumî

Atam Kazak Abdal koydu kazana
Pişmedi neylesin ahmağın sözü
Hamakat katınca tozu dumana
Kime değer acep ahmağın sözü

Zanneder el âlem kendi gibidir
Verilen selam da sohbet iznidir
Dalar meydana peh bir er kişidir
Mânâ deler geçer ahmağın sözü

Sofrasına adam oturmayınca
Kelâmına kulak bulamayınca
Kapılır safderun cahilce hınca
Hatır yıkar gider ahmağın sözü

Kötüyü mert bilir merdi riyakâr
Dermanını bilmez derde giriftâr
Açığı sır beller sırrı aşikâr
Aslı beter eder ahmağın sözü

Düşmandan dost olur ahmaktan olmaz
Deliden söz çıkar ahmaktan çıkmaz
Dikende gül açar ahmaktan açmaz
Balı zehir eder ahmağın sözü

Mazlumî hâlince hakikat söyler
Kulakları varsa dinlesin beyler
Herkes meşrebince amelin eyler
Hakikat katleder ahmağın sözü

Tırşik Martavalı

◆ Celil Çinkır

Kabızlık, ishale takla attırır Andırın doktoru, tırşığım benim Kısırlık, migrene hapı yutturur Andırın doktoru, tırşığım benim	Çiçek gibi açar, içe dönüğü Sürülünce geçer güneş yanığı Zorlamaz içeni, idrar zorluğu Andırın doktoru, tırşığım benim	Tansiyonlar düşer, fırlamaz olur Düzenli içenler horlamaz olur İçenlerin karnı gürelemez olur Andırın doktoru, tırşığım benim
Şişmanın yüzünü güldüren odur Zayıflara kilo aldırın odur Ülsere haddini bildiren odur Andırın doktoru, tırşığım benim	Havale, hastalık olmaktan çıkar Apendisit, astım nalları diler Enfarktüs önünde boynunu büker Andırın doktoru, tırşığım benim	Hepten biter içenlerin sarası Maziye gömülür tavukkarası Yiyenin çoğalır pulu, parası Andırın doktoru, tırşığım benim
KOAH'a kahkaha atarak güler Corona, covite dişini biler Kanser illetini kökünden siler Andırın doktoru, tırşığım benim	Kısırlık, kolera çekinir ondan Lösemi, kurdeşen sakınır ondan Sedef hastalığı yakınır ondan Andırın doktoru, tırşığım benim	Azrail'e meydan okutturan o Otu, sigarayı bıraktıran o Ağızlardan suyu akıttıran o Andırın doktoru, tırşığım benim
Zengin, yoksul tüm ahali pişirir Onu yemeyenler kışın çok üşür Abseyi kurutur, ateş düşürür Andırın doktoru, tırşığım benim	Sıfırlar kendini varisle, veba Kaçacak yer arar, sıracı, sıtma Yuvadan silinir, eşi aldatma Andırın doktoru, tırşığım benim	Sofrasında yer almalı herkesin İştahsızlık çeken bir tabak yesin Böbrek taşlarını eritir kesin Andırın doktoru, tırşığım benim
Damar sertliğine kancayı takar Sırta kadem basar önünde şeker Kırk günde evlenir yiyince bekâr Andırın doktoru, tırşığım benim	Yerle yeksan eder felci, fıtığı İyileştiren o kırık, çıkığı Üç kaşıқта biter belsoğukluğu Andırın doktoru, tırşığım benim	Koklanması yeter, romatizmaya Meydan okur zatürreye, zonaya Çiğ yenirse kavuşturur Mevlâ'ya Andırın doktoru, tırşığım benim
Kansızlık, katarakt bir anda biter Grip, kolesterolün dumanı tüter Kalp çarpıntısına bir çömçe yeter Andırın doktoru, tırşığım benim	Daha çok çalışır, yenirse kafa Bağırsak gazına sürdürmez sefa Cinsel soğukluğu kaldırır rafa Andırın doktoru, tırşığım benim	Yemeyen canlının nesli tükenir Düzenli alanın, beyni yıkanır Aspirin, vermidon onu kıskanır Andırın doktoru, tırşığım benim
Utandırır verem denen illeti Tarih eyler miyopluğu, nefriti Bizden uzak tutar, basur, bronşiti Andırın doktoru, tırşığım benim	Dilimizden atar kekemeliği Demir alır candan, nefes darlığı Normale döndürür panik atağı Andırın doktoru, tırşığım benim	Canı sapasağlam gezdiren odur Diyabete mezar kazdıran odur Delibal'a şiir yazdıran odur Andırın doktoru, tırşığım benim

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on altı

◆ Hacı Musa Tuncer

Bu harika manzara eşliğinde, at üstünde, yaylacıların çadırlarına doğru yaklaştı. Buradaki yaylacılar komşu köylerin insanları. Dostluk ve arkadaşlık bağları çok kuvvetli. Herkes kendisini, kendisi de herkesi çok yakından tanıyor. Böyle olunca, biraz dinlenmek için, Atını bir çadırın önüne çekti;

“İrahmaatın, İrahmaatın!” diye seslendi.

Bu sesi duyan Rahime Hatun,

“Gız nerden çıgdın sen? Gel hele gel! Ne eyi eddin de geldin bire gız? Göresim geldiymiş vallaa kele. Hemi siz, bu sene nediin yaylıya göçmediniz bacım?” dedi.

Unçuluk Anşa,

“Hoş gördüğ İrahmaatın bacım hoş gördüğ. Ken önce zehnin irahat olacak zehnin. Zehnin irahat da'alısa nimeneli yaylıya kine kele bacım? Yongsa ben ivez yemiye mi havaslıklıyım?” diyerek haymanın altına, buyur edilen yere oturdu.

Rahime Hatun,

“Dooru söölüyön Anşaatın bacım dooru da, zehnin nediin irahat da'al? Bir herifin, bir sen... Ne dutuyonuz sehelde kine? Sarı ıscaanan İvez yiyceenize gaçıp gelsiyediniz ya şuracığa. Şööle böörümün gıyına bir galayçık gursanız navaradı saykı? Hem gonşu olurduk taman.” dedi.

O arada Rahime Hatun'un kızlarından biri, kiraz şerbeti hazırlayıp ikram etti, afiyetle içtiler. Gelmişten, geçmişten sohbet ettiler fakat Unçuluk Anşa, tedbir amaçlı yeni yaşanan olaylardan asla bahsetmedi. Haymanın serin gölgesinde etrafı seyir ettiler. Çadırların önü hayma. Haymaların üstü eğretili dallarıyla kaplı. Burcu burcu, mis gibi kokuyor. Çadırların hemen yanı başında gümbür gümbür akan, suyu gümüş rengindeki Yayla Pınarı'nın başında, önlerinde kalaylı satırlarıyla su almak için nöbet bekleyen, al yeşil giyinmiş gelinler, kızlar şorun beline beline vurdular. Tüm havadis orada. Kim kiminle nişanlanmış, kim kimin kızına düğürcü gitmiş, kim kime ne demiş, kimin oğlu kimin kızını beğenmiş, kim kimin ineğine “keç” demiş, her şey orada öğreniliyor. Orası, bir nevi yayınevi gibi.

Erkekler, toplandıkları sekiz direkli haymanın altında keyifle çaylarını yudumlarırken yarenliğin daniskasını yapıyorlar, en âlâ ve en yerinde şakalar, en güzel espiriler kırıla gidiyor, gülüp eğleniyorlar.

Berber Kemal, haymanın bir köşesinde, kahvehane-nin direğindeki çiviye astığı görkemli aynasıyla ve arkası işlemeli açılır kapanır berber sandalyesiyle ayrı bir hava katıyor. Traş olmak isteyenleri zevkle, ince ayırın-

tılarıyla traş ediyor. Boynuna astığı kırmızı beyaz havlu öylece dururken beyaz önlüğünde leke yok. Elindeki parlayan makası hiç durmadan açılıp kapandıkça “şık şık şıkkıdı şık...” ediyor. Traş ettiği kişilerin ensesini, boynunun kökünü, duluğunu, boynunda devamlı asılı tuttuğu avluyla var gücüyle çırpıyor, öyle olması gerektiğini bilenler âdeta kırbaç yemiş gibi sessiz soluksuz, itirazsız, boynu kızarmış şekilde berber sandalyesinden kalkarken Berber Kemal son olarak, üzerinde “Paşabahçe” yazılı, antika sayılacak kadar güzel ve estetik kolanya şişesiyle, traş ettikleri kişilerin ellerine kolanya tutuyor. Bu arada traş olanlara herkes teker, teker “Sıhatler ola...” diyorlar.

O esnada, fötr şapkalı Alaman Haşım, yensin içilsin diye kesmiş olduğu iğdiş çebişi yüzmüş, parçalamış, arka butlarını dağıtıyordu bile.

Çocuklar, karınlarının üzerinde cızzannara binmiş, ekin firezinin orta yerinde var gücüyle dönüyorlar, dönüyorlar da dönüyorlar. Dönerken ayaklarını sürüdükler zemin, daire şeklinde bir çukur oluşturmuş. Cüz-zandan çıkan ses, ayrı güzellikte; tarifsiz, harika...

Bazı çocukların ellerinde, ceviz kabuğunun bir şakına ince muşamba bağlayıp, muşambayı küçücük dele-rek, iki taraflı tutturdukları, değneğin ucunu kертerek, kertik yere 30 cm'lik at kılını ustaca bağladıkları, döndürdükçe doyum olmayan cırlavık sesi çıkartan oyuncaklar var. Amma ne ses...

Çocukların bir kısmı da, yarpuz kokan çimlerin üzerinde kökküç oynuyorlar. İyi oynayanların kucağında, ucu sivri kazık şeklinde küçük süven parçaları var. Hem de bir kucak dolusu. Oyun oynanılan yerin hâli domuz süreği gibi. Her yer delik deşik. Bu döngü böylece devam edip giderken, Unçuluk Anşa, Rahime Hatun'dan müsaade isteyerek,

“Galan ba'a müseede İrahmaatın bacım.” dedi.

Rahime Hatun,

“Müseede senin, senin olmuya da Unçula'anşa bacım, yalınız nerden gelip nereeddiini demedin, ben de bilemedim. Senin başında bir hal olmuya bir hal var amma, annıyamadım geddi.” dedi.

Unçuluk Anşa,

“So'ura annadırım İrahmaatın bacım, şu başımızdaki teleş hele bir gedsin bahim, şindilik gülelegal.” dedi. Atına bindi, yavaş yavaş yola koyuldu. Kızılç'ova yaylasının düzlüğünden asırlık Hoo Çınarı tarafına doğru yönelip kayboldu.

Unuttuk

◆ Kadir Köse

Öyle bir zamanda yaşar olduk ki
Beklentiden dünümüzü unuttuk
Ülküsüz bir yolda şaşar olduk ki
Gidilecek yönümüzü unuttuk

Zihnimize çıkarıcılık girildi
Gönlümüze vefasızlık kuruldu
Bencil olmak kazanç gibi görüldü
O fedakâr yanımızı unuttuk

Yeşilin nuruna denk arar olduk
Turkuaz var iken renk arar olduk
Griye dönüşüp arada kaldık
Kök renklerde tonumuzu unuttuk

Asırlar öncesi vahiyle gelen
Peygamber'den (s.a.s.) bize tereke kalan
Milletin manevî mayası olan
Yüce İslâm dinimizi unuttuk

Ömüre zabıttır amel olgusu
Kabire girince vardır sorgusu
Ve Mîzana'da yapılacak yargısı
Nice çetin konumuzu unuttuk

Her canlı ölümü tadacak tabii
İster Köse olsun isterse nebî
Dünyaya hep bâki kalacak gibi
Bir nefeslik sonumuzu unuttuk.

Daha Ne?

◆ Sebahattin Karadaş

Bizim köye zammı gelmiş duymadım
Dağa sürdüm beş koyunu daha ne?
Dış güçlerin oyununa uymadım,
Yağa sardım baş boyunu daha ne?

Yedi oğlum yedi yıldır amele,
Yedi yılda beş taş koydum temele,
Caka sattım baş oğlumla âleme,
Ağa kurdu aş toyunu daha ne?

Görmedim böyle zam acep kim görmüş?
Birlik olmuş iç dış bir çorap örmüş,
Şaşı bakan bu nankörler pek körmüş,
Dağa vurdu kuş beynimi daha ne?

*Hakkakul'*um, terket artık bu huyu,
Kuma göm başını tam et uykuyu,
Bulandırma ak pak aksın ko suyu,
Çağa gördü gör oyunu daha ne?

Beklenti

◆ **Kadir Karaman**

Vaat edilip tutulmayan sözlerden
Yüzüne hiç benzemeyen özlerden
Ağlatan, hiç yaş akmayan gözlerden
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Düzenbaz, yalancı, ikiyüzlüden
Kalbi kara arsız, sahte sözlüden
Utanmaz, sıkılmaz şeytan gözlüden
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Ne yiğitler gömdü lânetle yere
Ne büyükler gördü, benzer süngere
Tükendi herkese can vere vere
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Sözlerin büyüğü, eylemin yükü
Bunalttı, kahretti gök ile mülkü
Aldatılmaktan usandı çünkü
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Kendinden sandığı darbeyi vurdu
İhanet kalbine çöktü, oturdu
Her cephede o korudu bu yurdu
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Alın teri, özlediği toprağın
Tertemiz yel, beklediği yaprağın
Dinsin bedduası kalbin, dudağın
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Helâlden isteği, harama karşı
Huzurla dolmalı ev, dağ ve çarşı
Usandı savaştan, arar barışı
Çok çekti bu millet artık çekmesin!

Adı Ökkeş İmiş

◆ Erdoğan Öner

En son bir kahvede görmüştüm onu
Gelenden gidenden sakınıyordu
Merak ettim acep n'olacak sonu
Arada of çekip yekiniyordu

Çaktırmadan yırtık cebi yokladı
Kaş kaldırdı biraz daha bekledi
Gözleri yaşardı sildi sakladı
Bir çay istemeye çekiniyordu

Çay canı istemiş yutkundu durdu
Garsonu çağırdı fiyatı sordu
Ne tanıdık ne de parası vardı
Boş gözle herkese bakınıyordu

İki çay yaptırdım aldım götürdüm
Selâm verdim karşısına oturdum
Zannettim ki can suyunu getirdim
Minnettarlık tavrı takınıyordu

Bir bardağı tek yudumda bitirdi
Garson dedim bir çay daha getirdi
Durakladı uzaklara götürdü
Dost bildi derdini yakınıyordu

Kimlerdensin dedim köyün neresi
Köyüm dedi iki dağın arası
Dedi hasta etti beni burası
Anlattığı bana dokunuyordu

Çok şeyler söyledi çok şeyler duydum
Yemek ısmarladım onunla doydum
Yol paran diyerek harçlığı koydum
Sandım kaynar sular dökünüyordu

Vakâri bu dünya gerçekten boşmuş
Adı Ökkeş imiş hayatı kışmış
Köyüne giderken dereye düşmüş
Dün sabah selâsı okunuyordu

AÇIKKARA 8. YIL FİHRİSTİ

21 MART 2025-21 ŞUBAT 2026

AQAYİ, Şemsulla 96/12 Bəyənmir

AKÇAY, Osman 92/11 Salıncak

ARMUT, Ali

85/19 Kendini Doğacı Sananlara, 92/19 Kafayı Takma

ARSLAN, Feyzullah 85/14 Ramazan(lar) Karakolu

ARSLAN, Mesut 87/10 Firik Koydum Sahana

Âşık Hasretî 91/2 Demedim

Âşık Siyâsî 86/23 Para Kuleleri Hikayesi

Âşık Şeref Taşlıova 90/2 Yalancı

ATMACA, Tayyib

94/3 Mavra Meydanı/bir, 95/3 Mavra Meydanı/iki, 96/3 Mavra Meydanı/üç

AVŞARBEY, Aslan

85/4 Bir Dolandırıcılık Hikâyesi, 86/15 Bildiğin Gibi Değil, 87/6 Dilime İhtar, 88/3 Karşı Köy, 89/24 Atışma, 90/17 Şeytanı Çok da Büyütmeyin, 91/17 Arabadan Ses Geliyor, 94/5 Uyuma Elin Aklına, 95/15 Çatlak

AZLAL, Eyyüp 86/10 Sınav Marşı

BARIŞ, Cihat

87/18 Ebuzıt, 89/15 Ebuzıt/iki

Bosnalı Sabit 85/2 Ramazaniyye

CANBOLAT, Murat

90/15 Eşekliğe Bakmadan, 92/17 Bahane, 93/17 Yol Ver Gitsin, 95/13 Taşlar da Dile Geldi

Cemâl Divan 85/3 Z Kuşağı

ÇAKALI, Kaan Ramazan

87/19 Orta Direk Aşkı, 88/19 Derdimi Sana Anlatamadım

ÇETİN, Tacettin 91/24 Ne Bilsin?

ÇINKIR, Celil 96/19 Tırşik Martavalı

Erzurumlu İbrahim Hakkı 95/2 Tefvîznâme

GELEKÇİ, Seyfettin 92/6 Muamma

GÖRGÜN, Fikret

92/24 Belli Değil, 93/18 Sosyal Medyada, 94/24 Namerdim (Sitem), 95/24 Bebek, 96/13 İnternettir Günüümüzün Deccal'ı

GÖZÜKARA, Mehmet

94/19 Bak Kadere Bak Kısmete, 95/5 Yitirdik

GÜNEŞ, Durdu

87/3 Saçma Sapan Bir Şiir, 89/24 Atışma, 96/14 At Çöpe, Sil Gitsin, Hikâye Bitsin

GÜRLEK, Yemliha

88/11 Oğul, 89/17 Giderim, 91/12 Çevirir

HARTLAP, Hökkeş

87/24 Birbirine Düşen İki Emmideşin Lisanî Hâllerinin Âşıklık Gelenegi Bağlamında Atışma Örneklerinin Lehte ve Aleyhte Savunma Teknikleri Stratejisinin Tel Tezeneden Dökülerek Kulaklara Yolculuk Serüvenin İncelenerek Sözün Geniş Açıdan Sazın Göğsündeki Tınısının Havaya Dökülerek Asumanda Nasıl Kaldığı Üzerine Savunma Tezi ve Antitezi Üzerine Bir Değerlendirme, 88/24 Büyük H ile Kü-

çük h'nin Aşlanıkları Üzerine Eskimeyen Türkçe ile İrticalen Söylenip Sonradan Latinize Edilerek Gün Yüzüne Çıkarılan Deyişmenin Değişime Uğramadan Söyleniş Şeklinin Serencamı

İLHAN, Hakan

87/11 Faili Meşhur, 91/16 Çürümüşlüğü'n Puslu Aynası

İMİR, Mustafa

85/23 İsimsiz Alıntı Yazı Müzmini, 86/19 Duam, 87/23 Yaradan'a Yakarış, 88/10 Beddua-Soyun Kurusun, 92/13 Gazze'nin Çocukları, 94/13 Cehalet Sahipsizdir

KAHRAMAN, Murat

85/15 Mânâlar, 91/19 Perişan Yurdum

KALENDER, Haşim 90/14 Çobanın Günlüğü

KAPANOĞLU, Salman

85/22 Benden Futbolcu Olursa, 86/22 Teknik Direktör-Oyunbozan, 87/22 Para Toplama-Misafir Sigarası-Bir Günlük Müdürlük, 88/22 Aşk Bir Turşu Suyudur-Sen Bildiğini Yaz, 89/22 Yabancı Müzik-Aklın Bir Karış Havada, 90/23 Hak Arama Hakkı-Kravat, 91/23 Yağ Yakma-Nüfus Sayımı-Hangi Durak?, 92/23 Yasak-Çiçek-Tek Kişilik Ders, 93/22 Nemağ-lup-Puanları Tutmuyor-Ne Dedi?

KARADAŞ, Sebahattin 96/22 Daha Ne?

KARAKOÇ, Abdurrahim 86/2 Biz Ne Bilek Beyim

KARAMAN, Kadir 96/23 Beklenti

Kâtibi 89/2 Beğenmez

Kaygusuz Abdal 92/2 Şathiye

KAYNAR YÜCE, Nurgül

85/7 Düvel Baba, 86/7 Ekmek, 87/7 Soyar Yer Baba, 88/7 Felek, 89/7 Gün/ayşın Hayat-Serzeniş, 90/7 Unuttuk, 91/7 Ökkeş Dayı, 92/3 Para, 93/7 Sitem, 94/9 İnsaoğlu Bir Ekine Misal, 95/9 İmtihan Dünyası, 96/9 Hayat Penceresi

KILBAŞ, Gazi Hüseyin

90/22 Kahpelik, 91/22 Büyük Adamları Tanımıyoruz

KOCA, Erol

92/22 Dokunma Dedin, 93/19 Genç Adam, 94/18 İnsan

KOZAN, Salih 95/23 Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmuş

KÖMEKÇİ, Memik

85/13 Şair Değilmiş, 88/17 Yastıkaltı, 89/19 Rögar Kapağı, 90/19 Nuh'un Gemisi, 92/12 Devr-i Zaman, 93/12 Kızdım Artık Yazmıyorum, 94/7 Pazar Yeri, 96/15 Zel-i Zal mı?

KÖSE, Kadir

85/21 Toplumun Mikropları, 86/12 Sanal Hâlimiz, 89/14 Tecrübe-1, 91/11 İnsanı Anlamak Zor İmiş Meğer, 93/10 Gerekir, 94/20 Unuttuk, 96/21 Unuttuk

Levni 96/2 Atalar Sözü

MALKOÇ, M. Nihat

85/24 Gazze Vatan, Emlak Değil, 86/6 Herkes Bir Şey Pazarlıyor, 87/21 Kirlenen Dünya ve Bozulan İnsan, 88/23 Kusur Bakan Gözlerdedir, 8/3 Soyun Kurusun İsrail, 90/3 Cehalete Övgü, 91/3 Kara Ölüm yahut Alçaksınız!, 92/7 Manukyan'ın Çocukları, 93/23 Rabb'im Bizleri Korusun, 94/8 Olmaz Bacım, 95/8 Kendini Ne Sanıyorsun?, 96/8 Tarih Yeniden Yazılır
MANUŞ, Halil

89/11 Kızınlar, 90/10 Ver Yutayım, 92/16 Kalmamış, 93/16 İkimiz de Çocuğuz, 95/12 Suç Aradık
MÂRÂŞÎ, Hökkes 93/3 Mal Bulup Bulmama Üzerine Deyişme

MAZLUMÎ, Mehmet

89/23 Büyük H ile Küçük H'nin Deyişmelerine 1 Şerh Demesi, 93/3 Mal Bulup Bulmama Üzerine Deyişme, 95/18 Üşür Hasret Yarısı, 96/18 Ahmağın Sözü

Nef'i 87/2 Der-Hakk-ı Peder-Hiş (Mehmet Bey)

NUMANOĞLU, Cengiz 93/24 Bakkal Amca

OĞUZBAŞARAN, Oğuz

88/14 Zamana Tutulmuş Ayna, 90/24 Kapitalizme Reddiye

ORAKÇI, Kadir 94/22 Alırsın Ford Olursun Cort

ORHON, Orhan Seyfi 88/2 Semtlerin Güzelleri

OSMANOĞLU, Mehmet

85/11 Ters Şerit, 86/13 Zorlama Şeyler, 87/15 Yaşayan Ölü Nabız

ÖNDER, Hızır İrfan

85/10 Doktora Gerek Yok, 86/11 Hem Yanarım Hem Kanarım, 87/9 Ne Ülküsü Vardır ne de Sevdası, 88/6 Eli Balta Dili Yılan, 90/6 Demiyorum, 91/6 Hayat Gülistan Değil, 93/4 Şaşırma Kimsenin Hâline Gönül, 95/22 Hayat Size, Memat Bize!

ÖNER, Erdoğan

93/11 Hınzır/iki, 94/14 Hanımdan Korkmam, 96/24 Adı Ökkeş İmiş

ÖZDEN, Fazıl 85/4 Bertaraf Oldum

PARLAK, Ali

89/6 Dosta İhtar, 95/14 Size Ne?

PEKTAŞ, Mehmet

85/16 Sahibinden Komik/on yedi-Mutlu Son, 86/16 Resmî İşler Müdürlüğü/bir-Bugün Git Yarın Gel, 87/12 Resmî İşler Müdürlüğü/iki-Numara Servisi, 88/12 Resmî İşler Müdürlüğü/üç-Dikkat Radar Var, 89/12 Resmî İşler Müdürlüğü/dört-Randevunuz Var mı?, 90/12 Sahte Diploma, 91/14 Resmî İşler Müdürlüğü/beş-Sosyal Medya Mesaisi, 92/14 Köyden İndim Şehire Yeniden/bir, 93/13 Köyden İndim Şehire Yeniden/iki, 94/16 Talih Kuşu Yeniden, 95/16 İnek Şaban Yeniden/bir, 96/16 İnek Şaban Yeniden/iki

SADIKOĞLU, Fecri 95/19 Gazel-i Nev-âyin

SAĞLAM, Ercan

86/14 Severiz, 87/14 Reçete

SAĞLAM, Feyyaz 85/20 17 Şubat'ın Gölgesinde Kedim Gölge ile Bir Hasbihal

SAYGILI, Bilal

89/16 Yanlış Yerde Arıyoruz, 90/16 Biçerci, 93/21

Yazanı Çok Okuyanı Az Maraş

Selîmî 93/2 Mirasyedi Destanı

SERİN, Musa

93/15 Bu Adam, 94/15 Bu Adam/iki

ŞAHİN, Süreyya 88/16 Medeni Hâlimiz Bildirime Kapalı

ŞEKER, Mehmet 86/3 Silah ve Çocuk

ŞİMŞEK, Tacettin

85/4 Nigâr Hanım Vay/On Altı-Konakta Ramazan Mesaisi, 86/4 Nigâr Hanım Vay/On Yedi-Fahri Doktora Yağmuru, 87/4 Nigâr Hanım Vay/On Sekiz-Devlet Sanatçısı Bir Şair, 88/4 Nigâr Hanım Vay/On Dokuz-Modacılar, Yort Savul!, 89/4 Nigâr Hanım Vay/Yirmi-Şairlere Bayilik, 90/4 Nigâr Hanım Vay/Yirmi Bir-NGR Bir Dünya Markası, 91/4 Nigâr Hanım Vay/Yirmi İki-Nobel Ödüllü Şair, 92/4 Nigâr Hanım Vay/Yirmi üç-Edebiyat Başkenti, 93/4 Unut Gitsin, 94/6 Dirse Han'ın İkizleri, 95/6 Maya da Mayaymış Ha, 96/6 Üç Bardak Su Üç Ay Oruç

Tanırli Âşık Yener 94/2 Parasızlık

TUNAY, M. Burak 88/15 Tenha Işıklar: Gibi

TUNCER, Hacı Musa

86/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/altı, 87/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yedi, 88/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/sekiz, 89/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/dokuz, 90/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on, 91/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on bir, 92/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on iki, 93/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on üç, 94/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on dört, 95/21 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on beş, 96/20 Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on altı

TURAÇ, Osman Gazi 86/24 Hâl Beyanı

UÇARLAR, Fatma

87/16 Bademcik Ameliyatı, 88/18 Biri Taşralı mı Dedi?, 89/18 Ah Şu Gözümüz!, 90/18 Radyo Sevdamız, 91/18 Hangisi Hırsızlık?, 92/18 Şimdi Sürücü Olmuşum

ÜNAL, Şükrü 94/23 Bir Papa Geldi

VAR, Mehmet Ali 88/21 İtin Sözü Geçiyor

YILDIRIM, Halit

85/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/bir-Astroloji Merkezi, 86/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/iki-İmdat, Evde Muska Var!, 87/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/üç-Evde Teyakkuz, 88/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/dört-Günün İlk Kuşları Kafeste, 89/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/beş-Hanım, Oğlumuzun Kısmeti mi Bağlı?, 90/8 Dirgen Bahane Anşe Şahane!, 91/8 Evlilik Şartı, 92/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/altı-Buyurun Ruhlar Âlemine, 93/8 Bak Şu Muskanın Yaptığına/yedi-Eyyvah! Muska Etkisini Gösterdi, 94/10 Bak Şu Muskanın Yaptığına/sekiz-Eyyvah Dünürler, 95/10 Bak Şu Muskanın Yaptığına/dokuz-Evde Düello, 96/10 Bak Şu Muskanın Yaptığına/on-Âdem Efendi'den Özür Dilemek mi?

YILMAZ, Hanifi

90/11 Nankör, 91/13 Susma De Hele